

CONSULTATIE REACTIE / CONSULTATION RESPONSE

**VERLENGING VAN DE NATURALISATIEPERIODE /
EXTENSION OF NATURALISATION PERIODS**

DATUM / DATE:

26 OKTOBER 2025 / 26 OCTOBER 2025

INDIENING DOOR / SUBMITTED BY:

ANONIEM / ANONYMOUS

OVERZICHT / OVERVIEW

NEDERLANDS / DUTCH:

DEZE REACTIE GAAT OVER HET WETSVOORSTEL TER VERLENGING VAN DE
NATURALISATIEPERIODE VAN VIJF NAAR TIEN JAAR EN DE GEVOLGEN DAARVAN VOOR NON-
EU BURGERS IN NEDERLAND.

ENGLISH / ENGELS:

THIS RESPONSE ADDRESSES THE PROPOSED BILL TO EXTEND THE NATURALISATION PERIOD
FROM FIVE TO TEN YEARS AND ITS IMPLICATIONS FOR NON-EU RESIDENTS IN THE
NETHERLANDS.

Original [English] / Origineel [Engels]

I have been shaken, almost shell-shocked, by the recent decision made by the Dutch government. Two years ago, I arrived in this country alone, carrying two suitcases in my hands and a full bag on my back. I remember paying forty-five euros for a taxi from Rotterdam Centraal to the Social Hub and feeling every euro. I stared out the window the entire ride, my mind racing with anticipation and excitement. I had waited my whole life for this moment: to move to a country where I could finally be myself, speak freely, breathe freely.

It was anything but easy. I have and still do feel intimidated by white people. All of you are so striking; each and every one of you looks like a model. Whenever I wanted to talk to someone, the first thought that crossed my mind was: *Do they even think I am worth speaking to?* Yes, I have tears in my eyes as I write this.

Before I arrived, I had been learning Dutch for a few months. At Erasmus, I joined the Dutch A1 summer course, and it was transformative. I passed with confidence, knowing I could continue learning the language. It is funny, isn't it, how English makes things seem simple? I am now at B1.1, beyond what the government requires. Later, I discovered I could even earn ECTS credits for this course, and I received a partial refund.

About a month after I arrived, a girl approached me. She introduced herself, and over time, we became very good friends. Her family has been incredible; her parents are true role models. We even went on a trip to my home country together. The respect and tolerance they showed toward my chaotic, less-structured nation, compared to their perfect one, is something I will never forget.

Even after meeting her, I still feel alone. Coming from a country that is neither wealthy nor globally influential, I cannot help but feel inferior. The Netherlands is a remarkably homogeneous society, open in many ways, yet cultural differences make it difficult to feel fully integrated. Yet, I try to connect with Dutch culture. I have learned to love the Dutch spirit of saving money, the Albert Heijn bonus system, and walking in the rain without a jacket, only to enjoy a warm Spinazie Feta Borek at the end of the day. I remember turning the entire store upside down searching for *Paas*, asking Dirk employees where it was, only to learn that *Paas* means Easter, and what I should have been looking for was *tompouce*.

These two years have flown by. I have lived on Willem Ruyslaan and in Blaak. I have been fortunate, interacting with the *gemeente* has been smooth, and the workers on the phone have been kind and helpful. Even during my exchange, I

wanted to maintain my registration, and they processed my application immediately over the phone.

My friends advised me to work in Switzerland, where the ratio of income to expenses is better, and taxes are lower. I refused. I could not leave the nation that welcomed me with open arms and offered me a fresh start, all for the sake of extra money.

And yet, now, I feel abandoned by the Dutch government. Doubling the residency requirement feels like a betrayal. The challenges for non-EU students are already immense: we pay fifteen times the tuition for a bachelor's degree, ten times for a master's, face disadvantages during internships, and struggle in a job market that categorizes us by origin.

In the Netherlands, there is a hierarchy that cannot be ignored: Dutch citizens first, EU citizens second, and non-EU citizens, like me, third. Dutch students enjoy low tuition, access to government-backed loans and grants, free or heavily subsidized public transport via the OV-chipkaart, and social benefits such as healthcare allowance. EU students enjoy many of the same privileges, though sometimes with limitations. Non-EU students, however, pay exponentially higher tuition, receive no loans or grants, must pay full private insurance, and are excluded from free OV and other benefits. In internships and job applications, we are often passed over in favour of Dutch or EU candidates. Despite our dedication, our status relegates us to the margins. We are treated as third-class residents in the land we have chosen to call home.

We have no voice in parliament. No one represents our interests. One misstep, one internship that falls through, or one unfair decision by an employer, and we could lose everything we have worked so hard to achieve. An EU citizenship, or at least equitable treatment, would level the playing field. It would give us freedom, dignity, and the opportunity to contribute fully to the country we love.

We seek stability. We want to be heard. We wish to belong, to love this nation, and to help make it better. I have poured my heart and my energy into becoming part of this society, learning the language, respecting its customs, and embracing its culture. Yet, without recognition, we remain outsiders in our own lives.

I came here full of hope, full of dreams. I came here believing that hard work, respect, and patience would allow me to belong. I still believe that, but I also know that the path has been made unnecessarily steep, the walls unnecessarily high. I am asking, not as a stranger, but as someone who loves this country, to see us, hear us, and give us the chance to fully live the life we came here to build.

Translation [Dutch] / Vertaling [Nederlands]

Het was allesbehalve makkelijk. Ik voelde – en voel nog steeds – een zekere angst tegenover witte mensen. Jullie zijn allemaal zo opvallend; ieder van jullie lijkt wel een model. Elke keer als ik iemand wilde aanspreken, was mijn eerste gedachte: vinden ze me überhaupt wel de moeite waard om mee te praten? Ja, ik heb tranen in mijn ogen terwijl ik dit schrijf.

Voordat ik aankwam, had ik al een paar maanden Nederlands geleerd. Aan de Erasmus volgde ik de zomercursus Nederlands A1, en dat was een keerpunt. Ik slaagde met vertrouwen, wetende dat ik verder kon leren. Grappig, hè, hoe Engels dingen eenvoudiger laat lijken? Ik zit nu op niveau B1.1, verder dan wat de overheid vereist. Later ontdekte ik dat ik zelfs ECTS-punten kon verdienen voor deze cursus, en ik kreeg een gedeeltelijke terugbetaling.

Ongeveer een maand na mijn aankomst sprak een meisje me aan. Ze stelde zich voor, en langzaam werden we goede vrienden. Haar familie is geweldig; haar ouders zijn echte rolmodellen. We gingen zelfs samen op reis naar mijn thuisland. Het respect en de tolerantie die ze toonden tegenover mijn chaotische, minder gestructureerde land, vergeleken met het hunne, is iets dat ik nooit zal vergeten.

Zelfs na haar te hebben ontmoet, voel ik me nog steeds alleen. Afkomstig uit een land dat noch rijk noch invloedrijk is, voel ik me vaak minderwaardig. Nederland is een opmerkelijk homogeen land – open op veel manieren, maar culturele verschillen maken het moeilijk om je volledig onderdeel te voelen. Toch probeer ik me te verbinden met de Nederlandse cultuur. Ik heb geleerd te houden van de Hollandse zuinigheid, het Albert Heijn-bonussysteem en wandelen in de regen zonder jas, om daarna te genieten van een warme Spinazie Feta Börek aan het eind van de dag. Ik herinner me dat ik de hele winkel overhoophaalde op zoek naar “Paas”, waarna Dirk-medewerkers me uitlegden dat “Paas” Pasen betekent – en dat ik eigenlijk een tompouce zocht.

Deze twee jaar zijn voorbijgevlogen. Ik heb gewoond op Willem Ruyslaan en in Blaak. Ik heb geluk gehad: mijn contact met de gemeente verliep altijd soepel, en de medewerkers aan de telefoon waren vriendelijk en behulpzaam. Zelfs tijdens mijn uitwisseling wilde ik mijn inschrijving behouden, en ze verwerkten mijn aanvraag meteen telefonisch.

Vrienden raadden me aan om in Zwitserland te gaan werken, waar de verhouding tussen inkomen en kosten gunstiger is en de belastingen lager zijn. Ik weigerde.

Ik kon het land dat mij met open armen ontving en mij een nieuw begin gaf, niet verlaten – niet voor extra geld.

En toch voel ik me nu in de steek gelaten door de Nederlandse overheid. Het verdubbelen van de verblijfsvereiste voelt als een verraad. De uitdagingen voor niet-EU-studenten zijn al enorm: we betalen vijftien keer zoveel collegegeld voor een bachelor, tien keer zoveel voor een master, hebben nadelen bij stages en worstelen op een arbeidsmarkt die ons indeelt naar afkomst.

In Nederland bestaat een hiërarchie die niet te ontkennen valt: Nederlandse burgers eerst, EU-burgers daarna, en niet-EU-burgers – zoals ik – als derde. Nederlandse studenten betalen weinig collegegeld, krijgen toegang tot door de overheid gesteunde leningen en beurzen, reizen gratis of met korting met het OV-chipkaart, en ontvangen toeslagen zoals de zorgtoeslag. EU-studenten krijgen veel van die voordelen ook, met soms beperkingen. Niet-EU-studenten daarentegen betalen extreem hoge bedragen, ontvangen geen leningen of beurzen, moeten dure particuliere verzekeringen afsluiten en worden uitgesloten van gratis openbaar vervoer en andere voorzieningen. Bij stages en sollicitaties worden we vaak voorbijgestreefd ten gunste van Nederlandse of EU-kandidaten. Ondanks onze inzet worden we, door onze status, naar de rand van de samenleving geduwd. We worden behandeld als tweederangsburgers in het land dat we als thuis hebben gekozen.

We hebben geen stem in het parlement. Niemand vertegenwoordigt onze belangen. Eén misstap, één stage die niet doorgaat of één onrechtvaardige beslissing van een werkgever – en we kunnen alles verliezen waarvoor we zo hard hebben gewerkt. Een EU-burgerschap, of op zijn minst gelijke behandeling, zou de kansen gelijkmaken. Het zou ons vrijheid, waardigheid en de mogelijkheid geven om volwaardig bij te dragen aan het land dat we liefhebben.

We zoeken stabiliteit. We willen gehoord worden. We willen erbij horen, dit land liefhebben en helpen het beter te maken. Ik heb mijn hart en energie gestoken in het onderdeel worden van deze samenleving, in het leren van de taal, het respecteren van de gewoonten en het omarmen van de cultuur. Toch blijven we – zonder erkenning – buitenstaanders in ons eigen leven.

Ik kwam hier vol hoop, vol dromen. Ik kwam hier in de overtuiging dat hard werken, respect en geduld mij zouden laten thuishoren. Dat geloof ik nog steeds, maar ik weet nu ook dat het pad onnodig steil is gemaakt, de muren onnodig hoog. Ik vraag u – niet als vreemdeling, maar als iemand die van dit land houdt – om ons te zien, naar ons te luisteren en ons de kans te geven het leven volledig te leven dat we hier zijn komen opbouwen.